

RÓZSA RÉKA

Florida

eva_black

A nap egy olvadó narancsszínű fagyalt, szétfolyik, bekebelezi az eget, az utolsó vízcseppet is kipréseli a földből, a bőrön kiszáradt mélyedéseket hagy.

A forróságtól terhes csendet egy rozsdás felszolgáló kocsi sikolya töri meg.

A kocsi megzabolázva, nyikorogva vonul a motelszobák előtti gőzölgő aszfalton. A tisztítószeres flakonok heglánca fölött törülközők tespednek, mint lusta, kifakult fellegek.

A kocsi elnémul, a vastkos, kreol kezek eleresztik fogantyúját. Luis a lépcsőre telepszik, lerántja lucskos vászoningét, és ingerülten elhajtja.

A forróság ezernyi apró verejtékcseppet csal elő szőrös hátából.

A férfi barázdált, viharvert ábrázatával bizarr egyensúlyt teremtő női napszemüveg fedí nyughatatlan szemét.

A szemüveg éjébe betoppan egy alak.

Elnyútt télikabátban, lehorgasztott fejjel, arcát fekete hajfátylába temetve. Luis teste könnyezik.

– Nincs meleged? – töröl le egy marék izzadságot homlokáról a hájas mexikói.

– Nincs – ül le mellé a nő.

A levegőben serceg, parázslík a hőség.

Az út fölél hajló pálmafák árnyéka sápadt délábábként remeg a fehér homok hepehupáin.

Egy kép, ami csak a fejében létezik. Könnyörtelen és hasznavehetetlen. Mégis oly elszántan kergeti. Még mindig. Nem tud róla lemondani.

Egy szürke füstgomolyag úszik lustán az ég túlbuzgó kékjében.

É. teleszívja tüdejét, aztán Luisnak adja a jointot.

Szemeik alatt álmos párnácskák duzzadnak, Luis röhögcsél, nem tudni, min.

É.-nek egy másodpercre kifolyik a fejéből minden gondolat.

Kezét a férfiera helyezi.

– Gracias, niña – veszi át Luis derúsen a kis zacskót.

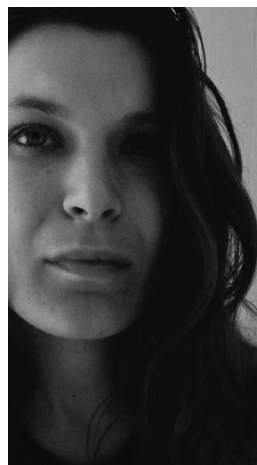
Az övén pihenő kulcsomóról lecsatol néhány kulcsot.

– Senkit sem érdekel már ez a porfészek. Talán, ha újra feltöltenék a medencét...

A kulcsokat É. sima, fehér tenyerére helyezi. Élet- vagy szívfonalnak nyoma sincs rajta.

– 89, 112, 113. A szokásos. Nemrég mentek el. Otthagytam az apróságokat. Disfrutate, niña.

É. feláll, és arcába omló, vastag szálú haja közé szúr egy cigit.

Bordó plüss-szőnyeg, retró berendezés, málló, virágmintás tapéta.

Az agyonmosott, fakó ágylepedőre fénypázsma vetül, por kavarog a levegőben.

É.-t megnyugtatja a napfényben táncoló ezernyi kis porszem és a fertőtlenítő átható, maró szaga.

A lepedő ráncaiból és a párnák gömbölyded krátereiből is ugyanez a gyomorforgató citrusillat árad. Az ágyon kívül minden érintetlen. A szoba olyan, mint egy régi fénykép, melyen felismerhetetlenné fakultak az egykor ismerős, kedves arcok.

A mosdón egy rúzsoltos papírpohár. É. felemeli, megrázza, kávé lötyög az alján. Félretolva haját felfedi bal szemét, aztán ügyelve, nehogy közben a tükörbe nézzen, felhajtja a hideg, sárszínű lötytyöt. A fürdőszoba ajtajának támaszkodik, és végignéz a helyiségen.

Ugyanaz a koszos kis kaliforniai motelszoba, mint a többi.

Kivétel nincsen.

Minden ember ugyanolyan mocskos, mint a másik.

Egy kiélt, magányos, zord arc, amelyről Luis nap mint nap megpróbálja levasalni a ránccokat, levakarni az anyajegyeket, fakóvá mosni az öröm és a bánat összes rezdülését.

A haldokló csendéleten átlibben egy citromsárga selyemkendő.

É. meglát egy fekete flakont az éjjeliszekrényen, felemeli, csuklójára spriccel az illatszerből, beleszagol. Férfillat.

Egy pillanatra kilép biztonságot adó semlegességéből, és a nőre gondol, aki pár órája itt hevert szomorú ravatalán, az agyonmosott, agyonvasalt ágynemű ölelésében, megtörtén, vigasztalhatatlanul, annak a férfinak az illatával takarózva, aki számára nem jelentett többet, mint egy egyszer használatos borotvapenge.

É. számkivetett, akárcsak ő. Áldozat a fájdalom oltárán. Pofonoktól felforrósodott gyerekarca nemegyszer vágyott a sós könnyektől átitatott párna helyett egy koporsó fekete bársonybélésének hús érintésére.

É. sírna, ha maradt volna még könnye, most viszont csak közömbösen télikabátja zsebébe süllyeszti a csillogós flakont, és odébbáll.

112

A vakolat Florida állam alakjában mállik.

É. soha nem járt Floridában, de úgy képzei, nem sokban különbözhet attól, ami itt van: pokoli hőség, a napfényben ezüstösen fel-felvillanó hófehér sivatag, vakító fények, egymást mindenben túllícitáló emberek, akik képtelenek befogni.

É. rühelli az ilyeneket.

Szerencsére a mexikói nem ilyen.

Talán Floridában kevesebb a mexikói.

A tévéképernyőről egy feketébe öltözött, holdkóros, kócos nő bámul vissza É.-re.

Ez az a műsor, amit nem lehet egyetlen gombnyomással kikapcsolni.

É. ereibe új, forró vér tódul, homlokán kidudorodik, és pulzálni kezd egy ér. Átkutatja a fiókokat, csapkodja a szekrényajtókat. Megtalálja, amit keresett: a Bibliát. Hanyagul kitép egy lapot, és egy kis füvet teker a papírba.

Az ágyra dől, és füstfelhőbe burkolózik. A levegőben ráérősen szertefoszló, puha füstgomolyagokat figyeli. Néhány fel-felcsillanó porszemen kívül semmit sem lát.

É. hátába tüske fúródik, kabátujja ondótocsába fül. Kezét a lepedőbe törli, majd kihúzza hátából a tüskét. Egy miniatúr, pöttyös hátú őz.

Önkéntelenül megsimítja a műszört.

Mindig is utálta, ha szülei mesékkal zaklatták. Végláthatatlanul hosszú, brutális veszekedéseik után a szobájába surrantak, mint két ravasz szemű, gonosz kis róka, két oldalról körbefogták, s míg apja színészi hajlamait fitogtatva szavalta a bárgyú történeteket, anyja fejét lehajtva, kezét szorongatva csurgatta könnyeit a lepedőre, mely a mese befejeztéig annyira átázott, hogy É.-t reggel megpofozta az apja, amiért bepisált.

É. sajnálja, hogy nem láthatta apja vérbe forduló szemét és anyja tehetetlen, meghunyászkodó mosolyát, amikor megtudták, hogy elment.

A repülőgép ablakából órákon át bámulta az óceánt. Bősz hullámain alig kivehető, szelíd fodrocskákka változtatta a távolság.

É. kinyitja a hűtőt, kiszedegeti belőle az apró üvegeket, melyeket egyenként felbont, hogy leforrázza torkát, és eltompítsa agyát a jéghideg whiskyvel.

Aztán kitarja az ablakot, és szabadon enged a szobába szorult szürke füstgomolyagot.

113

Az ablakon át beáramló fény reflektorként világít a bolyhosszá taposott, szarszínű szőnyegre. A takarók érintetlenek, a párnák közömbösen behorpadtak. É. többször is körbejárja a szobát, benéz az ágy, a székek, az asztal alá. A falon repedések futnak, az éjjeli-szekrényen vastag porréteg.

Luis valóban remek munkát végez...

A nyitott ablakon kívül sehol egy nyom, egyetlen folt, hátrahagyott tárgy: a szekrény mögé csúsztatott arany karikagyűrű, a szőnyeg durva, műszálas dombjaira hullott arcpirosító, rongyosra olvasott képregény, semmi, ami emberi jelenlétre utal.

A parázsló cigarettáktól lyuggatott karosszék fáradtan szusszan egyet, amikor É. az ölébe huppan. A szoba nem vágyik beszélgetésre. Közömbös, hanyatló makulátlanágában megrendíthetetlen. É.-nek sincs mondanivalója.

A polcon hosszú nyakú üvegek sorakoznak, melyek legalján gonoszul csillan fel az utolsó korty vodka, plüssnyulak, melyeknek pihe-puha, rózsaszín szőrén át vér szivárog, bűzös torokból a szőnyeg szőrös hátára zúduló mocskok, néma, idegtépő kiáltásai a görcsösen titkolt fájdalomnak.

Eleresztette a kétségbeesetten szorongatott, véres plüssnyulat.

A hosszú nyakú üvegek apró darabokra hullottak szét. Lassan fölszedegette a szilánkokat, és egyenként a bőrébe szurkálta. Teste egyetlen hajlatáról sem feledkezett meg.

A fájdalom megszűnt. Nem görcsölt többé a gyomra, a torkát fojtogató kéz elernyed, a fejében kavargó gondolatok nyomása alábbhagyott.

Az ajtókilincsen egy behemót nyaklánc fityeg. Olcsó utánzat, mégis uralkodik.

É. apja mindig gondosan félretette vastag arany nyakláncát, mielőtt kezeit öklöbe szorította, és nyakán kidagadtak az erek.

É. az otromba láncot kihajította a repülő ablakából, s az lassan a tengerfenékre süllyedt, befogadta a homály, elnyelte a feketeség.

É. bal szeme sarkától fehér álláig patakot rajzol egy akaratlanul kibuggyanó könny-csepp.

É. feláll, a fürdőszobába megy, leszakít egy darab vécépapírt, és megtörli az arcát.

A tekercs csatlakozik a jobb zsebében lapuló pöttyös hátú őzhoz.

Az arany fogsorként vigyorgó behemót nyaklánc pedig a balba, a fekete flakon mellé kerül. É. becsukja az ablakot, behúzza függönyt. Élvezi a sötétség hús ölelését.

Az ajtó jól irányzott, feszes pofoncsapásként vágódik be É. mögött.

A csobogó vízszugár hatalmas, feltörő buborékokban egyesül a medence gyáván rengő vizével. Luis tömzsi ujjai elégedetten fonják körbe a zöld locsolócsövet. Úgy fest, mintha hugyozna.

Kalácsszerű arcán ott virít a csicsás napszemüveg.

Boldogan fütyörészve telehugyozik egy medencét.

É. hajfátylán keresztül újabb füstfelhők szállnak az ég felé, próbálják eltakarni a még mindig szakadatlanul tűző, öntörvényű napot.

Csillaghullás. Digitális grafika, 2011

